

Stol ved Guttens Seng, da Doktoren viste sig i Døren — og denne Gang lykkedes det ham mindre godt at skjule sine Tanker. Han blev et Øjeblik staaende paa Dørtærskelen og betragtede hende med synlig Forbavselse. Det var aabenbart, at Rygtet i Forening med hans egen Fantasi havde udmalet ham et ganske andet Billede af den meget omtalte Præstekone i Vejlbj.

„Deres Søn er syg,“ sagde han med pludselig Deltagelse efter at have nærmet sig og trykket hendes Haand. „Forhaabentlig ikke noget videre . . . en almindelig Forkølelse, mener Deres Mand.“

Han tog selv en Stol og satte sig hen ved Sengen. Gutten sov endnu, og han vækkedes end ikke, da Doktoren nu aftog et Par kæmpestore Manchetter og med sine lange, hvide, overordentlig velplejede Hænder gav sig til at beføle hans Hoved og tælle hans Puls. Ikke før der blev rørt ved Vatlappen foran det syge Øre, slog han Øjnene op. En Stund laa han derefter ubevægelig og stirrede paa den fremmede Mand. Først da han fik Øje paa Moderen ved den anden Side af Sengen, vaagnede han til fuld Bevidsthed. Han saa atter over paa den gaadefulde fremmede, betragtede hans sorte Frakke, hans Diamantnaal og store, hvide Tænder, mens en begyndende Angst afspejlede sig i hans glansløse, blaa-hvide Øjne.

Hansine rejste ham varsomt overende i Sengen, strøg Haaret fra hans Pande og sagde opmuntrende:

„Du skal ikke være bange, min Dreng. Det er Doktoren, der gjerne vil se lidt paa dit Øre. Det er dog saa fælt med den megen Ørepine, ikke sandt? Og Doktoren er en rar Mand, som bare vil tage den væk.“

I det samme syntes Gutten at forstaa alt. Munden bredte sig, og der begyndte at trænge Taarer frem i hans Øjne. Men da han i det samme opdagede Faderen, der havde stillet sig op bag Sengens Fodende, slugte